

MOTHER

A Letter Across Time



Ferdinando Frega – Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

GILLETTE: INA

Noong bata pa ako, sa tuwing ikukuwento mo sa isang tao ang aking pagsilang, lagi kang nagsisimula sa parehong tanong na itinanong mo nang marinig mo ang aking unang iyak: “Malusog ba siya?” At sa loob ng maraming taon ay inakala kong ang mga bata ay dumarating sa mundo nang pira-piraso, tulad ng mga laruang kailangang buuin. Natatawa ang mga tao kapag sinasabi ko iyon. Pagkatapos ay lumaki kaming lahat at natuklasang totoo pala iyon.

Una ay dumarating ang isang katawang lumalaki. Pagkatapos ay isang lakas na umuunlad. Pagkatapos ay isang utak na nagpapaalala sa atin kung sino ang ating mga magulang.

Ikaw at ako... alitan na tayo mula pa sa simula. Limang taon ang inabot bago ko naunawaan na lagi tayong magkahati. Akala mo ay magkapareho tayo. Ngunit ang kalahati ko ay hindi ikaw — iyon ay ang aking ama.

Hindi kita minahal dahil hindi mo kailanman itinuro sa akin kung paano gumagana ang pag-ibig. Hindi kita kinamuhian dahil hindi dala ng aking DNA ang kodigong iyon. Ngunit dinala ko ang iyong galit sa loob ng animnapung taon, at ilang buwan na ang nakararaan ay ibinalik ko ito sa iyo sa ibabaw ng iyong puntod.

Ngayon ay Araw ng mga Ina. Isang araw na ginagamit ng mundo upang magsabi ng “salamat” sa sanlibong bagay. Ngunit ang pasasalamat ay isang salita lamang — ang iba ay mga katotohanan.

Kaya, ipinagdiriwang kita mula sa malayo. Walang hinanakit. Walang kapatawarang kailangan. Dahil sa wakas ay may naunawaan ako: ang hindi mo naibigay sa akin, wala sa iyo — at hindi mo alam kung saan ito hahanapin. Hindi kailanman ipinasa sa iyo ng iyong mga magulang ang sulo.

Iniwan ko sa iyo ito, saanman ka man nagbabasa sa akin: ang alaala ng bawat pagkakataong napangiti kita. Dahil lagi kang naniniwalang ako ay isang taong hindi inaasahan. Ngunit hindi pala. Ako lamang ang iyong munting anak.

Paalam, Nay.
Nando